राजोवाच ॥ कौ युवां ज्ञानसंपन्नौ महिष्ठौ च महीयसां ।
अवधूतेन वेषेण गूढाविह समागतौ ॥१०॥
चरन्ति ह्यवनौ कामं ब्राह्मणा भगवत्प्रियाः ।
मादृशां ग्राम्यबुद्धीनां बोधायोन्मत्तलिङ्गिनः ॥११॥
कुमारो नारद ऋभुरङ्गिरा देवलो ऽसितः ।
अपांतरतमो व्यासो मार्कण्डेयो ऽथ गोतमः ॥१२॥
वसिष्ठो भगवान् रामः कपिलो बादरायणिः ।
दुर्वासा याज्ञवल्क्यश्च जातूकर्णस्तथारुणिः ॥१३॥
रोमशश्च्यवनो दत्त आसुरिः सपतंजलिः ।
ऋषिर्वेदशिरा धौम्यो मुनिः पञ्चशिखस्तथा ॥१४॥
हिरण्यनाभः कौशल्यः श्रुतदेव ऋतध्वजः ।
एते ऽपरे च सिद्धेशाश्चरन्ति ज्ञानहेतवः ॥१५॥
तस्माद्युवां ग्राम्यपशोर्मम मूढधियः प्रभू ।
अन्धे तमसि मग्नस्य ज्ञानदीप उदीर्यतां ॥१६॥
अङ्गिरा उवाच ॥ अहं ते पुत्रकामस्य पुत्रदो ऽस्म्यङ्गिरा नृप ।
एष ब्रह्मसुतः साक्षान्नारदो भगवानृषिः ॥१७॥
इत्थं त्वां पुत्रशोकेन मग्नं तमसि दुस्तरे ।
अतदर्हमनुस्मृत्य महापुरुषगोचरं ॥१८॥
अनुग्रहाय भवतः प्राप्तावावामिह प्रभो ।
ब्रह्मण्यो भगवद्भक्तो नावसीदितुमर्हति ॥१९॥
तदैव ते परं ज्ञानं ददामि गृहमागतः ।
ज्ञात्वान्याभिनिवेशं ते पुत्रमेव ददाम्यहं ॥२०॥